

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. София, 04.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Силвия Тачева

при участието на секретаря Илиана Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20211100507440 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца Д. СЛ. Л. срещу решение от 06.04.2021 г. по гр.д. №52632/2020 г. на Софийския районен съд, 160 състав, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя срещу М.НА В.Р. осъдителен иск с правно основание чл.234 ал.1 ЗМВР вр. чл.106 ал.3 изр.1 ЗДСл за сумата от 18 348,00 лв., представляваща обезщетение, равняващо се на 10 месечни трудови възнаграждения, ведно със законната лихва върху главницата от предявяване на иска – 28.10.2020 г., до окончателното изплащане, като ищецът е осъден да заплати на ответника разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и необосновано. Сочи, че по делото е установено безспорно, че ищецът е прослужила без прекъсване като държавен служител общо 16 г., 1 мес. и 23 дни, поради което и се дължимото и се обезщетение при прекратяване на служебното и правоотношение е в размер на 20 брутни трудови възнаграждения, с оглед разпоредбите на чл.235 ал.1 т.1 и чл.235 ал.3 т.1 и 2 ЗМВР. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи изцяло предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна М.НА В.Р. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли решението на първоинстанционния съд да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.234 ал.1 ЗМВР, при прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20, а съгласно чл.235 ал.1 ЗМВР, при определяне размера на обезщетението по чл.234 се вземат предвид прослужените години като държавен служител, офицер или сержант в МВР; като гражданско лице в МВР по ЗМВР отм.; като служител по отменения пар.19 ПЗРЗИДЗИН; на военна служба, с изключение на служилите редовна военна служба като срочнослужещи. Съгласно разпоредбата на чл.235 ал.3 ЗМВР, извън случаите по ал.1 при прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители от МВР поради пенсиониране, когато са прослужили последните 13 г. и 4 мес. на длъжности по ал.1, размерът на обезщетението се определя от сбора на: прослужените години по ал.1 и годините на приравнения трудов стаж към първа категория труд.

В случая процесното служебно правоотношение е прекратено, считано от 13.07.2020 г., поради което са приложими разпоредбите на действащия ЗМВР.

В [пар.63 ПЗРЗИДЗМВР](#) /ДВ, бр.93/24.11.2009 г./ е посочено, че МВР е правоприменник на активите и пасивите, правата и задълженията на Министерство на извънредните ситуации, закрито с решение на НС /ДВ, бр.60/2009 г./. В [пар.64 ПЗРЗИДЗМВР](#) /ДВ, бр.93/24.11.2009 г./ е посочено, че държавните служители в служебни правоотношения и служителите по трудови правоотношения с министъра на извънредните ситуации, които осъществяват функции, свързани със защита при бедствия, се назначават в МВР без провеждането на конкурс и без да са налице специфичните изисквания на [чл.179 ал.1 т.4](#) и [ал.3 ЗМВР](#).

В [пар.57 ПЗРЗИДЗМВР](#) /ДВ, бр.44/12.06.2012 г./ е посочено, че стажът, придобит по [ЗДСл](#) и по [КТ](#) от служителите по [пар.64 ПЗРЗИДЗМВР](#) /ДВ, бр.93/24.11.2009 г./ се зачита за работа при един и същи работодател, съответно орган по назначаването.

С ТР №10/2013 г. на ОСГК на ВКС е прието, че е налице пълно универсално правоприемство по [чл.123 ал.1 т.7 КТ](#) в хипотезата на [пар.63 ПЗРЗИДЗМВР](#) /ДВ, бр.93/24.11.2009 г./.

Съгласно тайната практика на ВКС /напр. решение №330/17.11.2014 г. по гр.д. №2780/2014 г. на IV ГО, решение №138/12.06.2015 г. по гр.д. №3835/2014 г. на IV ГО, решение №266/28.07.2015 г. по гр.д. №5589/2014 г. на IV ГО и др./, в случаите на прекратяване на служебното правоотношение с МВР на бивши служители от системата на гражданската защита, се дължи не само обезщетението по [чл.252](#) и [253 МВР](#) от 2006 г. отм. /сега [чл.234](#) и [235 ЗМВР](#)/, а и разликата в съответния брой заплати, до пълния размер на съответното обезщетение, което те биха получили по ЗДСл или по КТ, в зависимост от вида на правоотношението /служебно или трудово/ до преназначаването им в МВР, от основанието за прекратяване на правоотношението и от наличието на съответните предпоставки за възникване на вземането и за размера на съответното обезщетение, съгласно съответната правна норма на ЗДСл или на КТ, действала към момента на прекратяване на служебното правоотношение с МВР. Нормата на [пар.57 ПЗРЗИДЗМВР](#) /ДВ, бр.44/12.06.2012 г./ е материалноправна, законът не и е придал обратно действие, поради което тя е приложима само занапред във времето, считано от влизането и в сила 01.07.2012 г., като урежда само заварени служебни правоотношения, но няма действие спрямо прекратени служебни правоотношения преди влизането и в сила. С тази материалноправна норма законодателя е създал една правна фикция относно стажа на визираните в нея служители от МВР по ЗДСл и по КТ, като го определя за такъв при един и същи работодател. Правно значение за възникване на вземането по [чл.252](#) и [253 ЗМВР](#) от 2006 г. отм. /сега [чл.234](#) и [235 ЗМВР](#)/ и размера на обезщетението имат само реално прослужените години на длъжностите, изброени изчерпателно в [чл.253 ал.1 ЗМВР](#) от 2006 г. отм. /сега [чл.235 ал.1 ЗМВР](#)/. Действителната воля на законодателя е била тези служители, които без прекъсване са служили в системата на гражданската защита, да получат при прекратяване на служебното им правоотношение с МВР не само обезщетението, което им се полага по [чл.234](#) и [235 ЗМВР](#), а и разликата в съответния брой заплати до пълния размер на съответното обезщетение, което те биха получили по ЗДСл или по КТ, ако не бяха универсалните правоприемства.

При тези данни, следва да се приеме, че на ищеца се дължи освен обезщетението по [чл.234 ЗМВР](#) и разликата до пълния размер на съответното обезщетение, което би получила по ЗДСл и КТ за периода до преназначаването и в МВР по силата на универсалните правоприемства – в случая в размер на 6 брутни трудови възнаграждения по [чл.106 ал.3 ЗДСл](#) в релевантната и редакция, което е в по-нисък размер от полученото от нея от ответника обезщетение по [чл.234 ал.1 ЗМВР](#) в размер на 10 брутни възнаграждения.

В случая не е приложима и цитираната по-горе разпоредба на [чл.235 ал.3 ЗМВР](#),

доколкото ищецът не е прослужила последните 13 г. и 4 мес. на длъжностите по чл.235 ал.1 ЗМВР, тъй като, както вече бе посочено, стажът и като държавен служител преди преминаването и в системата на МВР не се приравнява на стаж в системата на МВР по смисъла на чл.235 ал.1 ЗМВР.

Поради изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на СРС следва да бъде потвърдено изцяло.С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 150,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №20087197/06.04.2021 г., постановено по гр.д. №52632/2020 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав.

ОСЪЖДА Д. СЛ. Л., ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „****“, да заплати на М.НА В.Р., адрес: гр. София, ул. „****“, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от 150,00 лв., представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____